

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ГЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена е одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 кр. ср. одъ врете за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 56

ПОГОДОПИСНО СЛОЖЕНІЕ МЪСЕЦА ЮНІА 1857. ГОДИНЕ У СЕРБИИ.

(Продужено.)

IV. Атмосферскій талогъ.

Брой	Станица.	Дана кишвы	Кишнице париски линіи.
1.	Свилайнацъ	9	70.42
2.	Топола	10	69.28
3.	Пожаревацъ	12	59.66
4.	Крушевацъ	10	58.42
5.	Крагуевацъ	13	54.28
6.	Иванѣица	13	44.24
7.	Г. Крушевица	15	53.00
8.	Чачакъ	16	51.95
9.	Лозница	11	51.46
10.	Београдъ	13	51.24
11.	Паланка	13	51.04
12.	Ягодина	13	47.12
13.	Космај	12	45.76
14.	Деспотовица	16	43.36
15.	Карановацъ	14	41.94
16.	Шабачъ	12	41.60
17.	Баня	8	39.96
18.	Валъво	15	38.72
19.	Рашка	14	38.20
20.	Любовија	11	32.48
21.	Алексинацъ	12	31.51
22.	Убъ	14	27.47
23.	Ужице	13	27.10
24.	Гургусовацъ	11	23.74
25.	Кладово	10	22.82
26.	Зайчаръ	11	22.52
27.	Мокра Гора	12	22.46
28.	Нѣготина	8	14.84
Сербія		12	42.38
у години 1856.		10	21.26
разлика		+ 2	+ 21.12

Изъ овогъ прегледа явствуе, да е овогодишній Юній управо двапутъ више кишнице имао одъ ланьскога, кои появъ у тесномъ саюзу стои са гореизложеномъ пониженомъ температуромъ воздуха у истомъ мѣсецу спрямъ ланьске я прѣшлы година. Найгрозни кишный изливъ случіо се истогъ мѣсеца у Крушевцу кадъ е

25.52 линіе кишнице наѣнено, као и 12 у Свилайицу, кадъ е Г. Радовановићъ " 26.60 линія измѣрио (и 12. Авг. было е обычны плюскова као изъ кабла, у Београду 12.14", у Ягодина 11.32" и у Алексинцу 10.56"). Напротивъ овогъ дана у Шабцу и Мокрой Гори ни капи пало ніе.

Ако у Београду крозь седамъ година получене податке за основъ узмемо, то е ове године у Юнію са 40% више кише пало него одѣкомъ што пада, а и два дана више е съ кишномъ брояно него преѣ. У Француской было е 9 кишвы дана а обычно има и 11 у истомъ мѣсецу. Што се пакъ самога талогъ тиче то е накупљно у Юнію:

у Француской 1857. год. 28.18;" крозь 13. год. 33.26"
у Германіи " 11.38" " 10 " 30.46"

У првой земљи пало е са 15% манѣ кише него што треба, а у другой владала е одъ 1846. год. незапамѣна сума: само е една треѣина падаюћегъ талогъ ухваћена. Ова у Германіи показана у Юнію а и у Маю сума окрепула се у Юлію и првы дана Августа на югъ, ерѣ по свимъ извѣстіяма владала е последнѣ неделя у Француской прекообична препека, коя е многой стоци а и люда главе дошла.

Француска е единита земля у којой се и съ паромѣромъ опити чине; мы за сада ово важно оруѣ немамо, но надамо се на годину имати га. — Горе смо видили по колико линія кише у Юнію у Француской пада, т. е. по 33," а испарава се крозь више година по 68," дакле управо двапутъ више усише земля него што се навѣшавала. У овой години пало е више, као што е навѣдено, 28.18", а усануло е 72.92"; разлика се дае лако съ тимъ обстоятельствомъ протолковати, што е поредъ слабѣгъ талогъ атмосферска температура узвишенія са 2% показала се у сравненію съ преѣашньимъ годинама.

Г. Мачай погодописатель шабачкій, продужава бѣленѣ стана воде у Сави, а получени податци у Юнію слѣдуюћи су:

Данъ	дошла	опала
1—6	21"	—
7—24	—	56"
25—28	7"	—
29—30	—	1"
Скупа	28"	57"

У цѣломъ мѣсецу опала е дакле Сава у србскимъ границама са близу 1/2 стопе.

У. Влажность воздуха.

Брой	Станица	Влагомѣръ.		Влага. Нацонъ паре.	
		сувы	мокры	и	Миллиметра
		С	т	е	п
		п	е	н	и
		и	й		
1.	Нѣготина	22.38	17.93	63.65	12.94
2.	Пожареваць	17.70	14.75	72.23	10.90
3.	Крушеваць	19.55	16.55	73.14	21.31
4.	Алексинаць	18.33	15.43	73.24	11.47
5.	Ягодина	19.07	16.27	74.51	12.19
6.	Валѣво	18.10	16.18	75.90	12.22
7.	Лозница	17.77	15.32	75.76	11.63
8.	Убъ	19.82	17.32	77.58	13.62
9.	Гургусоваць	18.33	15.90	77.89	12.16
10.	Крагуеваць	18.72	16.33	78.06	12.49
11.	Паланка	18.33	16.05	78.61	12.31
12.	Шабачъ	18.77	16.62	80.00	12.87
13.	Ужица	16.28	14.33	80.94	12.21
14.	Карановаць	18.37	16.38	81.27	12.76
15.	Рашка	16.55	14.78	82.68	11.65
16.	Деспотовица	16.45	14.82	84.00	11.76
17.	Београдъ	18.59	17.08	86.06	13.64
Сербія		18.46	16.00	77.06	12.16
у години 1856.		20.84	17.92	74.95	13.67

Изъ града Иванъице зато нема, што е дотичный влагомѣръ у путу разбио се, пакъ оправке ради у Бечъ послати се морао те јошъ до сада на мѣсто предѣљна приспѣти ние могао.

Као карактеристичну погодописну черту имала е Нѣготина са топлотомъ, почемъ е она тамо яча него и у Београду была; талога е текъ една трећина наћена одъ оногъ у цѣлой земљи сакупљеногъ, пакъ ево и најсувльй воздухъ управо у слѣдству овы причина имала. Тамошня ће станица една одъ најзабавнија у нашемъ отечеству изъ млоги причина быти, пакъ зато ю и своей нѣги ученомъ, нашемъ другу препоручуемо.

Збогъ ниже воздушне температуре и бурны киша и влаги е са 2 степеня у воздуху више существовало него у минушой години истога мѣсеца; са Майданскомъ быће безъ сумнѣ и три степеня, будући тамо веома много влаги има као и кодъ насъ у Београду.

У Германији се, збогъ дуготрајуће безкишне погоде сасвимъ противно нашимъ появама показуе. Тамо е было влаги у Юнио:

у години 1827.	64.02	степеный.
" 56.	74.38	"
крозъ више година	70.60	"

Многи одъ наши читателя, пожелаће, безъ сумнѣ знати, кои су ти родолюбци, кои се безъ инакве награде единствено изъ любви къ напредку науке и отечества испытываю лѣны свойства нашегъ отечества посвѣћую. У мѣсецу юнио были су слѣдујући:

- 1., Стефане Мачай, градскій лѣкаръ у Шабцу.
- 2., Ђира Мирковић, управитель Гимназије Нѣготинске.
- 3., Акимъ Моловић, " Карантина Мокрогорскогъ
- 4., Јованъ Антонѣвић, руковод. тел. станице у Алексин.
- 5., Мойсילו Ђурић, " " у Крагуевцу.

- 6., Ђорђе Деспотовић, " " у Ягодини.
- 7., Гаврилъ Протић, ђаконъ и учитель у Любови.
- 8., Панга Поповић " " у Тополи
- 6., Андрија Бућеваць стар. учитель у Карановцу
- 10., Живанъ Ковачевић " " у Пожаревцу
- 11., Јованъ Радвановић " " у Свилајинцу
- 12., " Царевић " " у Крушевцу
- 13., Милошъ Гавриловић " " у Лозници
- 14., Никодимъ Милойковић " " у Гургусовцу
- 15., Петаръ Райчић " " у Иванъицы
- 16., Светозаръ Ђорђевић " " у Валѣву
- 17., Спиридонъ Поповић " " у Ужицѣ
- 18., Стефанъ Костић " " у Деспотовицы
- 19., " Миросављевић " " у Чачку
- 20., Тодоръ Тодоровић " " у Зайчару
- 21., Александеръ Радвановић учитель у Паланки
- 22., Василие Кунотровић " " у Г. Крушевицы
- 23., Димитрије Богичевић " " у Баньи
- 24., Јованъ Миловановић " " у Рашкой
- 25., Миля Поповић " " у Неменикућама
- 26., Михаилъ Николић " " у Убу
- 27., Сава Марковић " " у Кладову

Сви Г.Г. Овдѣ именовани погодописатели србски чине свакидашна сматрања свесрдно и съ тако похвалномъ точности, да у овомъ смотреню ни ученимъ своимъ друговима у високообразованой Белгији нимало неуступаю. И у самой матеріальной радњи за примѣръ служити могу, одправляюћи своя мѣсечна извѣстия тако, да послѣ десетъ дана навршеногъ мѣсеца овамо стижу. У овомъ погледу морамо и точность наше госпде поштра похвалити, као и цѣло поштанско заведеніе, као поглавито средство духовне узаймности и најочевидни знакъ напредка образованости у нашемъ отечеству, брижливой неги нашегъ високогъ правительства препоручити. Брѣ обазремо ли се само на двадесетъ година натрагъ, кадъ су писма пречесто у приватнимъ рукама губила се, преварама врата отворена была, пакъ кадъ су намѣсто и доспевала, а оно су обычно цѣль свою већ промашила: то себи честитати морамо, да драгоцѣнный овай институтъ имамо, и дасмо га, съ подизанѣмъ телеграфски станица, јошъ и више усавршити желели.

Господа отечествени погодописатели, са своимъ тихимъ и научнимъ послованѣмъ у славу милогъ свогъ рода, почели су већ налазити и уваженѣ свога труда кодъ врстин мужева одъ народне интеллигенціе. — Чедо и питомаць Србске Атине, славногъ приморскогъ Дубровника, испрениый народный пѣсникъ Г. Матія Банъ подаріо е нашимъ погодописателяма по 30 комада свои. „Пѣсама“ и „Мейрне“, као и најдуговечнии србскій Учредникъ Г. Милошъ Поповић, 20 к. дѣла, „Чича Томина колиба“. Подобни морални одлични србски сынови већма уважаваю; неголи макакве матеріальне награде, ерѣ кадъ су нѣини отцеви съ великимъ лишаванѣмъ пологорима физичногъ непріятелиа одбѣяти умѣли, зашто да се они подъ заштитомъ правде као непоколебимыи борборцы умне свѣлости свога рода нопокажу? —

Владимиръ Якшић.

И у т о в и С у д б и н е.

„Бугарска е мое отечество,“ говораше младићъ, „и ја самъ срећне дане проводио тамо, докъ су живили они, кои су ме брижљивомъ негомъ и љубавнимъ старанјемъ одгајали. Но родитељи мои умру узастопце за кратко време; четири године дана покрива њ њ гробна тама, а на гробу њиновомъ блиста се спасоносни крстъ, кој самъ ја подигао, и цвета цвеће, кое е моя рука съ чувствомъ топле признателности засадила. Болъ и суморну тугу мога срца хтео самъ угушити у метежу ратномъ. Премда самъ био јошть веома младъ, кадъ самъ се латио у бойногъ мача, то самъ ја ипакъ у крвавимъ боввима много пута побђђивао. Войводе обратише на ме позоръ и одликовали су ме, и тако постанемъ ја за кратко време заповедникъ едне коняничке чете. Много самъ ја пута сјајна и дрзновена дђла извршио; име „Витомиръ“ бияше ужасъ за непријатеља и застава е моя вавекъ побђдоносна была. Но кадъ смо не давно на србске предђеље напали, потучени смо у крвавој битки до ногу. Ја самъ съ мое стране чинио све, што самъ годъ могао, и многи племенити властелски младићи пали су одъ остроте мога севаоћегъ мача, — но узамудъ битка е была изгубљена, и срећа е войничка была на страни огорчени непријатеља! Тай данъ бияше данъ бђде и ужаса. Готово сва е наша војска потучена, и мало се њи спасло одъ пламенитогъ мача гњвни побђдителя. Текъ онда, кадъ самъ видио, да е све изгубљено, рђшимъ се ја крвавимъ срцемъ, да се уклонимъ съ боишта. Една чета Србала гонила ме е; а на челу њиновомъ предводитель. „Нећешъ ми утећи,“ викао е онъ изъ свегъ гласа, тако да самъ га јасно чути могао, „па макаръ отишао на дно ада, паклени изроде — ја ћу те и тамо гонити! еръ ја се морамъ крваво осветити за мое синове, кое си ти убио! — Онъ е далеко напредъ умакао испредъ свое чете, и кадъ ја опазимъ, да ме е већъ сустиго, ја се окренемъ и станемъ му на сувротъ. Кадъ онъ то виде, онъ весело ускликне и замане у највећимъ бђсниду мачемъ; борба е была очајна, и ја на скоро познамъ, да имамъ съ јачимъ посла; — јошть се никадъ нисамъ борио съ таквимъ непријателјемъ. По краткомъ бојрену избјави ми онъ силовитимъ ударцемъ мачъ изъ руке; — ја би био изгубљенъ, да ме не не брзина мога коня избавила. Онъ одезди самномъ као стрела, и наскоро доспемо до едне мрачне шуме. Премда самъ јошть почешће чуо за многъ громовити гласъ мога гонителя кои ме неуморно и нечувенимъ бђсниломъ гонио, то ми е ипакъ испало за рукомъ, да одъ њђга срећно умакнемъ. И тако ја већъ одъ јуче по безпутио блудимъ, незнајући кудъ. А ја мога самъ вђрногъ коня лишемъ; онъ е издануо подамномъ, почемъ е дужностъ своју испунио.“

Витомиръ ућути. Вољана га погледа саучастно, и пруживши му руку, рекне: „О, како ме е дубоко тронула твоя судбина, Витомире. Ја самъ са срдачнимъ саучастјемъ и са зебњномъ твоју причу слушала, као да су се опасности, кое су ти грозиле, и надъ мојомъ главомъ виле. Но садъ надај се и буди бодрогъ духа: подъ заштитомъ мојомъ ти си савршено безбђданъ; никон одъ гонителя твој неће прекорачити овај прагъ. Но ти морашъ живити у тишини и склоњито, догодъ ти слободу не повратимъ. — Садъ лаку ноћ! Ти си уморамъ, а и

ја треба да одпочинемъ. Збогомъ дакле за данасъ! Нека ти санъ укрепи утрућено тђло!

Витомиръ падне на колена предъ Вољану и погледавши е съ изразомъ највеће чезњъ, рекне јој: „О, немој ме оставити, анђелско створенјъ, докъ ниси оставила буди какавъ знакъ твоје љубав!“ И пруживши руке своје, загрли онъ Вољану, која се текъ слабо противила, притисне е прсима својимъ, и пламенити њђгови полюбци трептали су на устнама усхићене Вољане. У томъ немомъ блаженству протекоше неколико тренутака. Вољана се изтргне после изъ објатија Витомирови и отиде изъ себе. Витомиръ пакъ, опијемъ неописанимъ чувствомъ, простре се на постелю, коју му е Вољана спремила, и за кратко време падне онъ изъ свога савјаня на јави у пријатни крепителни санъ, у комъ е њђгово воображенјъ све пријатне ликове повторително души њђговой представило.

Предъ зору пакъ пробуди се Витомиръ, скочи съ постелъ и наслони се на мали прозорчићъ, да се по свомъ обичаю поклони рађајућој се природи и очита смирену јутреню молитву. Онъ е окомъ прелетао ове непознате предђеље; съ нестаяњемъ сумрачка излазиле су му редомъ предъ очи планине, брежуљци, долине и најпоследе гладка и светла површина едногъ малогъ, бистрогъ планинскогъ савра. Руменъ источногъ неба претварала се у пламенито море. Занешенъ овомъ красотомъ изчекивао е тронути Витомиръ величествени излазакъ сунца, — оно се роди обливано најпре питомомъ сјајношћу, као месецъ, и на крилима танки позлаћени облака. Најпоследе се ослободи светли котуръ магловити околине, и диже се у пуномъ величеству на пламенити, засенявајући престолъ. Дивно е изгледао савъ планински предђеље, кога е тишану прекидала еднствено пђсма славуја и други сладкопђвни птица, кое су песмомъ славили свету природу и величанство творца.

У прсима Витомировимъ волновало се чувство удивљена и блаженогъ спокојства. Прошлога е јутра онъ у самртномъ страу и нагломъ хитости јутреню молитву творцу поднео; еръ тада му е надъ главомъ севао мачъ највеће опасности, и суморна туга и очајанъ испуњавало е њђгову душу. Садъ пакъ подгревала е срце најлепша надежда, еръ му е сванула зора љубави. Природа е имала садъ за њђга удвоене дражести, овај предђеље учинио му се райска башта, — еръ у њму е обитавала њђгова драга. Предъ очима њђговимъ трептила е пријатна будућностъ; онъ е ову у мјаслима сравњивао са прошлосћу и садашњосћу, размишљавао дубоко о своме бурномъ животу и досађанма, и благосјяло е съ удивленјемъ чудновати сплетъ судбине своје. Та све, што е онъ сматрао за несрећу: пагубни свршетакъ крваве битке и гоненјъ, збило се само зато, да га путъ судбине одведе у ову долину, гди е нашао оно, што е садъ текъ почео обожавати као највише благо.

У тај паръ залупа неко јако на вратима. Вољана се тргне, и тако јој е санъ прекинутъ. Онако буновна тражила е Вољана по соби последни ликове немирногъ сна. Текъ после повторителногъ куцања дође Вољана сасвјамъ къ себи; она приђе вратима да њ отвори. Еданъ жрецъ уђе унутра и јави, како су данъ пре

служители храма уватили едногъ младића Грка за жертвованѣ, и сви последователи старе вере веома се радују, што се после тако дугогъ времена могла поднети гнѣвнимъ боговима четворогуба жертва.

И Воляна е слушала ове рѣчи са задовољствомъ; ерѣ тиме, што е другомъ та жалостна судбина у дѣо пала, одклонѣна е опасностъ одъ главе Витомирове: „То е опомена судбине, коя се не срди на мою любовь! викине она радостно, кадъ се е свештеникъ опеть удалю. „Да, я се смемъ слободно предати чувству, кое ме недолимомъ силомъ испуњава; ерѣ иначе не бы се овако повольни случай догодю башъ у оно време, кадъ е душу мою распияла борба између наймилигъ осећаня и найтеже свете дужности. А и духъ вештинѣ нѣ хтео, да се Витомиръ жертвуе, и молио е шта више за нѣговъ животъ. Но у исто е време духъ и главомъ мануо, кадъ самъ му о мојој любви споменула; — но свагда су ме очи преварили; ерѣ у томъ тренутку была самъ я већ у среднѣмъ положеню између сиваня и бденя, гди кадъ каѣ неясни ликови на очи излазе.“

Овакова су чувства испуњавала Волянино срце, премда нѣ она у дубљини душе спокойна быти. Нѣжно чувство, кое е срце Витомирово тио загревало, претворило се кодъ раздражљиве Воляне у силовити пламень необуздане страсти. Она се е истина найвећимъ усхићенѣмъ подсетила они сладки часова, кадъ е у Витомировомъ наручию лежала, и кадъ су пламенити нѣгови полюбци коснули нѣни устни. Но овой іој е усхићенѣ загорчило кадъ е помислила на оне таинствене опомене и претнѣ умируће Веште, и на ужасно сновидѣнѣ у оној долини. Тако е она провела безсану ноћ, и бияше играчка часъ пріятни чувствованя, часъ опеть суморне зебнѣ и слутнѣ; она се до предъ зору борила, шта да ради. У зору падне она у немиранъ и бунованъ санъ, и у сну іој се появи покойна нѣна помайка. Вешта бияше изразъ неме туге: „Ели, майко! ти си духъ освете,“ проговори іој Воляна у сну, „и ти долазишь, да ме на мою свирѣцу дужность опоменеш? зактевай одъ мене, што годъ обещи, я ћу се повиновати, — али овогъ красногъ младића немогу я заклати — то само немой зактевати; но я знамъ, да си ти башъ тога ради и дошла! — Духъ мане тужно главомъ и метне десну свою руку на срце, а левомъ е знакъ дала, као да моли. — „Дакле ти ниси дошла зато, да нѣгову смръть зактевашъ,“ кликне Воляна радостно; „ти шта више молишь за нѣга? Радо и прерадо испунићу я ову твою желю. Онъ дакле сме живити, живити за мене, и я га смемъ любити са свомъ пламенитосћу мое душе?“ — Вешта мане озбиљно и тужно главомъ „Шта?“ рекне преплашена Воляна, „ти опеть машешъ главомъ? Шта значе твоє озбиљне опомене и претнѣ? Говори!“

Бдна само неспокойна мисао замућивала е ово пріятно саняѣ. — Воляна е была язичница: то е онъ познао изъ нѣни рѣчи. Христова пакъ наука, у којој се онъ родю, и којоіомъ е душомъ и срцемъ и одушевљеномъ ревностю оданъ быо, забранѣвала му е, да срце свое поклони едној изгубљеној души, коя неће моћи на ономъ

свѣту дѣлити съ нѣмѣ небесно блаженство. Но надежда му е шептала: да ће нѣму безъ сумнѣ за рукомъ изаћи, да свою драгу силомъ благогъ наговора и обећаня на путь свете истине изведе, и онда ће нѣгова любовь благословена быти, и у толико и Богу угодна. Ова мисао подизала е душу нѣгову, и онъ е са пріятнимъ предчувствованѣмъ очекивао дане, кои су у самой ствари застрти были тамомъ и завѣсомъ неизвѣстности.

М р ѣ и ц е.

— Кадъ се Француски маршалъ Матинвоъ враћао съ войне кући, сврати онъ на конакъ уедно незнатно село, гди га е мракъ уватио. Вечера баше мршава и рђава, но ипакъ е зато маршалъ быо добро расположень и весео. Но кадъ му изнеше врућъ лебацъ онъ рекне меанциј: „Шта? зарѣ врућъ лебацъ; дайте ючеранѣга леба. — „Милостиви господине,“ одговори меанција, „жао ми е, што Васъ немогу послужити съ ючернѣмъ ерѣ нема га више.“ — „Е, кадъ нема, нека се одма умеси,“ одговори шальви маршалъ.

— Еданъ енглезскій матрозъ гледао е съ удивленѣмъ представљѣнѣ едногъ обсенара и магикера. Навданпуть загрми у сали представляня силни тресакъ. Запалило се сирѣчь едно буре съ барутомъ, кућа и сви гледаоци отиду у воздухъ, и найвећа часть одъ ови последнѣи погину. Матрозъ, кои е башъ на пенцеру сѣдио, баченъ е случайно крозь пенцеръ у башту на едно гранато дрво, и падне у високу траву. Но мислећи, да е и тай догађай учинѣнъ само вѣштиномъ обсенара, и да е зве то само шала, устане полако са землѣ и рекне зачуђено: „Ово е башъ живи ѣаво: Да ми е знати, шта ће садъ іошть далъ да ради!“

— Еданъ веома шаливъ човекъ лежао е не самртной постельи. На еданъ данъ пре смрти дошла су нѣгова два адвоката, кои су парнице нѣгове водили, да доведу у редъ нѣгове рачуне и последню волю. Еданъ е стао еъ едне стране кровати, а други съ друге. Болестникъ погледа найпре едногъ, па после другогъ, и рекне подсмевљиво: „Фала вамъ што сте ми честь указали, да и умремъ, као нашъ Спаситель!“ (Ту е онъ подразумевао она два злочинца на крсту съ десне и леве стране Христа Спасителя.)

(*Парѣ чизама избавляю главу*). За доказъ, како е у старой Француской бунѣ мало значило, изгубити главу, нека служи и слѣдуюћи жалостно-смешни догађай изъ живота графа Шлабрандона. Онъ е, као и многе стотинѣ одъ нѣвогъ дружества біо осуђенъ на смръть, и едно ютро добоше кола, да нѣга и многе друге одведу на губилиште. Кадъ е грофъ чуо свое име, онъ се почео спремати и облачити, као годъ да ће ићи у шетню. Али ево муке живе — чизме свое нѣ могао нигди наћи; онъ ий е свуда тражіо, и тавничаръ ий е тражіо, — узалудъ! нема, па нема. — „Безъ чизама немогу никако ићи!“ рекне онъ тавничару, то ви сами увиђате; него знате шта: пошлите ме на губилиште сутра у мѣсто данасъ; та за еднимъ даномъ више или манѣ нѣ башъ стало!“ Тавничаръ, кои не бияше башъ пакостне нарави, пристане на то; една глава више или манѣ нѣ правила на губительскимъ колима никакву разлику. Сутра данъ обукао е грофъ чизме, — но кадъ су дошла кола, нѣ нѣгово име прочитано. Поглавари народнѣи мислили су, да е онъ іошть юче погубљѣнъ. По краткомъ времену падне Робпѣръ и нѣгова партаа, и графъ Шлабрандонъ буде ослобођенъ.